

17.

Nhưng niềm vui êm ả của tôi kéo dài không lâu. Những cơn mưa trở nên thưa thớt dần. Mùa mưa vẫn tiếp diễn nhưng đã thôi những trận mưa mù trời mù đất và kéo dài bất tận từ buổi chiều ngày hôm trước cho đến tận sáng hôm sau.

Mưa bây giờ đổ xuống từng đợt, đều đặn, nhưng lại xảy ra vào buổi trưa. Buổi chiều, trời tạnh ráo để mặt đất nghỉ ngơi. Các loại nấm trời lên rào rào sau vườn, chen nhau với lũ rau dền, rau sam, tía tô, mâm xôi và lòng đèn không ngừng tươi tốt. Bọn cỏ gấu, cỏ gà, cỏ mực và roi ngựa cũng lớn như thổi. Vườn trở nên rậm rịt và xanh ngút.

Chị Ngà lại nhắc chiếc đòn kê ra ngồi trước sân, bỏ mặc tôi gặm ngô nướng một mình bên cánh cửa lim. Chị lại làm nàng Giáng Kiều trong bức tranh treo ở nhà bà tôi, cứ đến chiều lại ngẩn ngơ hàng giờ bên vàng hoa cúc.

Những ngày này, tôi đã thôi hì hục múc nước tưới hoa nhưng thỉnh thoảng đi chơi đâu về, tôi vẫn chạy lại ngồi cạnh chị, dù rằng tôi không thể nào tìm thấy lại cảm giác yên ổn của những giây phút hai chị em ngồi lặng lẽ bên nhau nhìn mưa rơi tí tách trong những ngày hôm trước. Có thể vì các chứng bệnh đầu mùa đã thôi hoành hành và hầu hết dân làng đã đổ ra đồng mà không còn khịt khịt mũi khiến anh Điền rãnh rỗi hơn để nghĩ đến chuyện tình dang dở của anh. Có lẽ chính những ý nghĩ xám xịt đó khiến nỗi buồn trong lòng tôi phập phồng cựa quậy.

Những lo lắng của tôi không phải là dự cảm. Anh Điền bắt đầu ở nhà nhiều hơn. Mái tóc quăn của anh lãng vãng gần hơn quanh bàn học của chị